SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE

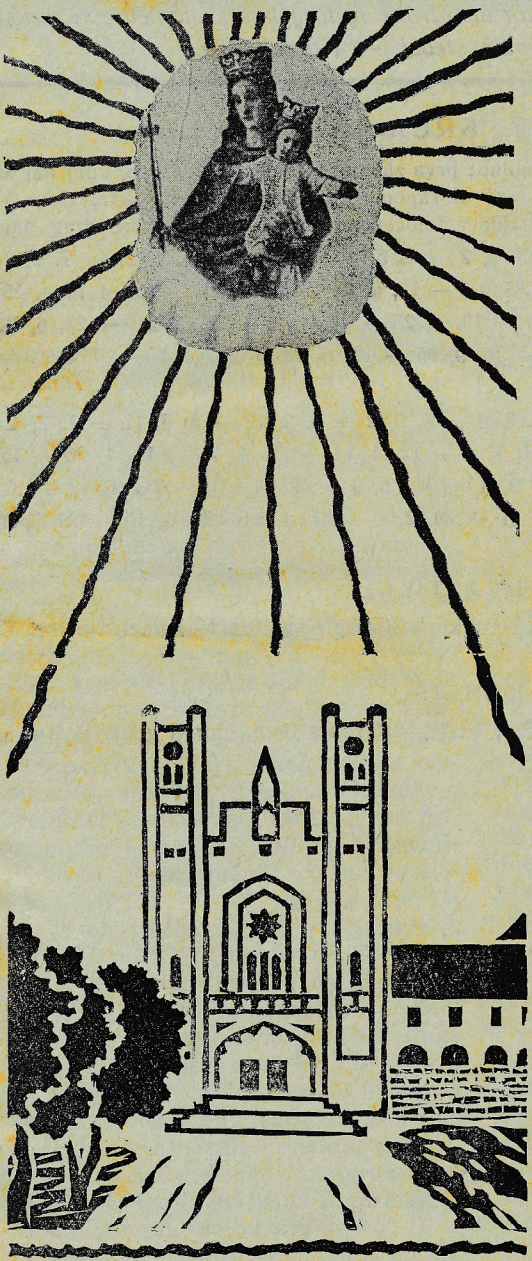

1930

SALEZIJANSKA KNJIŽNICA
RAKOVNIK
LJUBLJANA

LETO XXVI
ŠTEV. 1
JANUAR
FEBRUAR

Poštnina plačana v gotovini.

VSEBINA

Pismo vrhovnega predstojnika sotrudnikom in sotrudnicam. — Salezijansko sotrudništvo in katoliška akcija. — Sestra Marija Mazzarelo. — Kako je sodil don Bosco o slabem čtivu. — Klic na pomoč. — Klic božjega misjonarja. — Z Marijo. — Milosti. — Razno. — Franc Arko.

SLIKE: Shillong Assam (Indija). Sirotišnica sv. Antona. Telovadna četa. — Assam (Indija). Salezijanski misijonar uči otroke rodu Khassi znamenje sv. križa. —Assam (Indija). Most iz bambusovih stebel. — Franc Arko.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: **1.** 2, 12 — **2.** 6, 27 — **3.** 4, 2 — **4.** 5, 9 — **5.** 7, 8 — **6.** 1, 27 — **7.** 9, 21 — **8.** 8, 1 — **9.** 6, 20 — **10.** 7, 22 — **11.** 5, 18 — **12.** 6, 24 — **13.** 1, 11 — **14.** ,4 16 — **15.** 3, 29 — **16.** 7, 15 — **17.** 9, 3 — **18.** 5, 6 — **19.** 8, 26 — **20.** 4, 5 — **21.** 2, 10 — **22.** 6, 25 — **23.** 9, 24 — **24.** 6, 17 — **25.** ,7 23 — **26.** 9, 16 — **27.** 6, 14 — **28.** ,1 4 — **29.** 4, 19 — **30.** 8, 13 — **31.** 6, 28.

V marcu: **1.** 4, 11 — **2.** 5, 7 — **3.** 8, 6 — **4.** 9, 2 — **5.** 2, 12 — **6.** 6, 17 — **7.** 2, 24 — **8** 1, 20 — **9.** 4, 16 — **10.** 8, 30 — **11.** 7, 4 — **12.** 4, 14 — **13.** 6, 10 — **14.** 1, 26 — **15.** 2, 3 — **16.** 8, 27 — **17.** 4, 22 — **18.** 9, 1 — **19.** 6, 9 — **20.** 1, 31 — **21.** 1, 13 — **22.** 8, 18 — **23.** 1, 25 — **24.** 4, 28 — **52.** 6, 21 — **26.** 2, 8 — **27.** 4, 5 — **28.** 5, 15 — **29.** 9, 19 — **30.** 3, 29 — **31.** 8, 23.

NOVI ČASTILCI:

19. 6, 15 — **Bohte Katarina;** — **Čadež Olga;** — **Kuhar Katarina;** — **Fricelj Nežika;** — **Fricelj Marija;** — **Krefel Frančiška.**

UMRLI:

Princl Marija, Ptuj; — **Auer Matilda,** Ptuj; — **Trepel Ivan,** Gornji grad; — **Koren Franc,** Črnomelj.

LETO XXVI. JANUAR-FEBRUAR ŠT. 1. 1930.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDICE.

Pismo vrhovnega predstojnika sotrudnikom in sotrudnicam.

Blagi sotrudniki

in sotrudnice!

Čisto naravno se mi zdi, da začnem letošnje pismo z velikim dogodkom, katerega so se mnogi izmed vas osebno udeležili. Don Boscova beatifikacija je našla v Vaših dušah silen odmev. Vzpodbudila Vas je k novi gorečnosti, vžgala v Vaših srcih mladostno navdušenje za vse dobro in sveto. — Don Boscova slava je slava kat. cerkve. Njega poslanstvo ne pozna meja, ampak objema vse dele sveta. Velika mesta in podeželske vasi pojo hvalo dobremu Bogu zato, da je dal tudi današnjemu svetu, ki je ves pogreznjen v tostranost, svetnika, odličnega v čednostih in velikega v delih za bedno človeštvo.

Dvoje bi rad povdaril, kar mi je v posebno radost pri teh številnih svečanostih na čast našemu blaženemu očetu: velike duhovne koristi in pa prisrčna vzajemnost. S kolikim zadovoljstvom je gledal blaž. Bosco na brezštevilne trume vernikov in mladine, ki so v teh dneh pobožno pristopile k angelski mizi! Saj dokler je živel med nami, je bila to njegova najiskrenejša želja. — In kako lep prizor nam nudi prisrčna vzajemnost in bratska sloga med slavilci našega očeta! Zdi se kot da so pozabili na vse osebne in idejne razlike! — O vsem tem vam mesečno poroča „Sal. vestnik“, vendar so njegova poročila malenkostna spričo mnogobrojnih vesti, ki nam jih prinašajo pisma iz vseh delov sveta.

Pa še o nečem drugem Vam poroča Sal. vestnik: o novem življenju, ki se je razcvelo pri Mariji Pomočnici v Valdoccu, odkar je zopet med njimi don Bosco; poroča Vam o njegovih izrednih milostih, o številnih romanjih ne samo iz Italije, temveč tudi iz inozemstva. — Mi, ki gledamo vse to na lastne oči, smo vedno bolj prepričani o velikih načrtih, ki jih je sklenila božja Previdnost z ubogim pastirčkom iz Becchi. In zato čutimo težko dolžnost, da prav odgovarjamo božjemu klicu, ki nas je postavil na tako važno mesto.

Predvsem naj Vam spregovorim nekaj besed o dejstvu, ki bi utegnilo imeti odločilen pomen za naše bodoče delovanje. Mislim na zborovanje vrhovnega kapitlja, ki se je po minulem turinskem slavju zbral v Valsaličah. Z vseh koncev zemlje so prihiteli zastopniki posameznih inspektorij in misijonov. Tu se je potem dolgo in široko razpravljalo, kako bi čim učinkoviteje mogli ugoditi verskim in socijalnim potrebam delavske mladine, ki želi poznati Kristusa in živeti pravo krščansko življenje. Dalje se je razmišljalo, kako bi se dalo čimprej zanesti in utrditi Kristusovo blagovest v tistih poganskih deželah, ki nam jih je sveta stolica poverila v oskrbo.

Pri tem pa nismo mogli pozabiti na mladino, ki se vzgaja v naših zavodih. In v teh zavodih bi bilo želeti marsikaj, kar je nujno potrebno, ako jih hočemo vzdržati na času primerni višini. — Istotako nismo smeli prezreti nujne potrebe, da si pridobimo vedno več poklicev, vedno več dobrih, izvežbanih in gorečih misijonarjev. Zato se

nam je zdelo primerno, zadržati za nekaj časa širjenje naših ustanov, da se z vsemi močmi posvetimo vzgoji potrebnega osebja.

To sem Vam hotel povedati radi tega, o blagi sotrudniki in blage sotrudnice, ker ste prav Vi tisti steber, ki vzdržuje vse naše delovanje. Presrečno je zadel don Bosco, ko je zamislil družbo salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic. Dejstva so jasno dokazala, da ga je pri tem vodilo božje navdihnenje. Družba je silno preprosta, pa vendar tako delavna, tako prilagojena vsakemu času in vsakemu kraju. Vi ste za salezijansko družbo to — ako se smem tako izraziti — kar so pljuča za človeško telo; tisti del torej, brez katerega ni življenja. Saj je že blaženi Bosco ponavljal in zapisal, da bi ne bil mogel ničesar storiti brez svojih sotrudnikov in sotrudnic. In v oporoki, ki jo je napisal sotrudnikom in sotrudnicam, jim je prav toplo priporočal, naj tudi njegove sinove podpirajo, kakor so njega. — Vedno bolj smo prepričani, da bi v resnici ničesar ne mogli storiti, ne za uboge in zapuščene sirote, ne za poganske misijone, ako bi nas ne podpirali Vi, preblagi sotrudniki in sotrudnice.

Razlogi so jasni. Sirote, ki jih sprejemamo v zavetišče, ne prineso ničesar s seboj. Kako naj bi živele brez Vaše miloščine? — Kaj smemo pričakovati od pogana ali od divjaka? Saj so že itak sovražno razpoloženi nasproti veri in civilizaciji; pa bi dajali še sredstva za lastno izpreobrnitev? Med *štiridesetimi milijoni*, ki nam jih je cerkev zaupala, jih je komaj nekaj tisoč vernih; in še ti so večinoma revni. Na koga naj torej računamo? Edino na Vas, o blagi sotrudniki in sotrudnice.

Preteklost nam daje poroštvo tudi za bodočnost. Kolikokrat je zadostovalo, da smo le pojasnili svoje potrebe, in brž ste prihiteli na pomoč! Dajte, da se postoterijo med Vami misijonske zbirke, da se pomnožijo odkupi poganskih otrok, dajte,da naraste miloščina, ki nam omogoči vzdrževanje številnih zavodov in sirotišč, bolnišnic in zavetišč. O sotrudniki in sotrudnice iz Argentinije, iz Brazilije, iz Čile, iz Peru, iz Kulumbije, iz Ekvadorja, Venezuele,Mehike, Srednje Amerike, iz Zedinjenih držav, iz Kanade, in Avstralije ter iz vseh evropskih držav, prihitite nam na pomoč! V vseh teh deželah imamo zavode, ki potrebujejo Vaših milih darov. V nekaterih so tudi misijoni, ki kličejo po bratski pomoči. Pri tem pa ne pozabite Afrike in Azije, ki večidel še sedaj ječita v jarmu poganstva in v temi pregreh. Ta dva sredstva je objela don Boscova misel že v mladih letih, ko jim je kot novomašnik hotel iti oznanjat božji evangelij. Pozneje pa ju je prehodil v svojih prečudnih vizijah, ki so se danes že deloma izpolnile. — V preteklem oktobru smo na novo odposlali 174 misijonarjev in 107 misijonark Hčerá Marije Pomočnice. Povsod, kamorkoli pojdejo, naj čutijo, da še bijejo zanje prijateljska srca in da se najdejo dobrotljive roke. Obenem pa naj nam naši sotrudniki pomagajo, da vzgojimo in opremimo nove čete, ki pojdejo leto za letom osvajat svet za Kristusa.

Zdaj bi se moral pomuditi pri ustanovah, ki smo jih v preteklem letu poklicali v življenje; govoriti bi Vam moral o naših namerah za bližnjo prihodnost. Toda o vsem tem rajši molčim, ker je treba, kakor sem rekel, da se predvsem resno zavzamemo za že obstoječe naprave in jim damo ono stalno, kolikor mogoče popolno obliko.

Kljub tmu pa ne morem molče preiti zavod Pija XI., o katerem sem Vam lani obširno govoril. Delo hitro napreduje; zato se moramo zahvaliti odličnemu dobrotniku, ki je v ta namen dal na razpolago več milijonov. Sveti oče pa želi, da bi se poleg zavoda dvignila tudi cerkev, ki je v tem rimskem predmestju silno potrebna. Da bi dal pobudo drugim, je sam prvi

daroval milijon lir. Ostalo pa pričakujemo od naših dobrotnikov in častilcev Marije Pomočnice, saj bo to prva cerkev v Rimu, ki bo njej na čast posvečena.

Končno naj Vam spregovorim o neki prevažni zadevi, ki jo najprisrčneje priporočam vsem. To so prazrnični oratoriji. Brezpomembno bi bilo vse naše slavje, ki smo ga priredili blaženemu očetu, če bi ne prineslo novega razmaha in prebujenja v njegove oratorije. Kajti oratoriji so bili don Boscu najbolj pri srcu; saj prav ti so rešilna deska za ogroženo mladino. Kdor bere njegov življenjepis, se bo čudil, kaj je on vse žrtvoval za svoj prazrnični oratorij v Valdocco. Pa njegova gorečnost se ni omejila samo na Valdocco; tudi v drugih turinskih predmestjih je ustanovil take oratorije kljub velikanskim težavam, ki so kar deževale na ubogega don Bosca. Še več: svojim sinovom je zapovedal, naj povsod, kamorkoli pojdejo, ustanavljajo praznične oratorije; to naj bo njihova prva naloga.

In kaj so don Boscovi oratoriji? V oratorijih se ob nedeljah in praznikih zbira predvsem poulična mladina velikih mest. Naša naloga pa je, da jo privabimo in privežemo nase z vsemi sredstvi, ki jih premore iznajdljiva krščanska ljubezen; da jo poučimo o najpotrebnejših resnicah sv. vere, da ji vzbudimo zanimanje za božjo besedo in da jo navajamo k pogostemu prejemanju svetih zakramentov. Tudi med tednom ostanemo v zvezi z mladino, kolikor je pač mogoče, in skušamo ugoditi njenim duševnim in telesnim zahtevam. Kratko: iz naših oratorijev veje med mladino topli dih domačnosti. In kjerkoli so salezijanci vodili oratorije v pravem don Boscovem duhu, tam so imeli tudi mnogo uspeha in so žeti splošno pohvalo.

Da pa se morejo oratoriji razviti, je treba pripravnih prostorov, treba privlačnih in mikavnih sredstev. Predvsem pa je potrebna velika požrtvovalnost in močna volja. Naj nihče ne misli, da se bo velikomestna mladina privadila krščanskega življenja izven oratorijev. Kdo naj zajezi povodenj razbrzdanega modernega športa, ki prinaša toliko škode mladini, ako ne store tega oratoriji? Šport je, ki mladino odtujuje cerkvi in duhovnikom, šport, ki ji veže oči, da je slepa za nedeljsko zapoved in da išče le razvedrila in zabave. Neki škof v velikem mestu mi je pravil: „Moji verniki so vsi krščeni, toda malo jih je, ki poznajo našega gospoda Jezusa".

Tu ni nobene druge pomoči, kakor da mladino privabimo v oratorije in jo tu prepojimo s pravim krščanskim duhom. Želel bi, da bi vsi moji sobratje, vsi bivši gojenci, naši sotrudniki in prijatelji čuli glas vpijočega: *oratoriji, oratoriji, oratoriji!!*

To so nekatere misli, ki Vam jih je hotel podati za prihodnje leto nevredni naslednik blaž. Bosca. V vsem bodi volja božja! Mi smo le zato tukaj, da z vsemi sredstvi in z vsemi močmi skrbimo za čast božjo in za zveličanje duš.

Taki torej, o blagi sotrudniki in blage sotrudnice, so naši načrti za bodočnost. Reševati hočemo mladino z dobro krščansko vzgojo: reševati v šoli, v delavnici, v misijonih in prazničnih oratorijih. Voditi jo hočemo k Bogu po Mariji, kakor jo je vodil naš blaž. oče.

Naša mladina pa bo prosila Marijo Pomočnico in blaž. Bosca, naj z nebeškimi blagoslovi bogato poplačata našim dobrim sotrudnikom in blagim sotrudnicam za vse, kar store dobrega njunim sinovom.

Pa tudi Vi, preblagi sotrudniki in sotrudnice, prosite Boga za prospeh salezijanske družbe, da bi bila vedno zvesta svojemu velikemu poslanstvu in da bi vselej hodila po poti, ki jo je pokazal blaženi ustanovnik.

V Srcu Jezusovem vdani

FILIP RINALDI

vrh. predstojnik.

Salezijansko sotrudništvo in katoliška akcija.

Sedanji papež Pij XI. se na vso moč prizadeva, da bi prepečil ali vsaj omejil razkrojevalno delo brezbožnežev, ki s čudovito vnemo širijo med najširše plasti ljudstva brezverstvo, odpad od Boga. V ta namen je napovedal *katoliško akcijo* ali *lajiški apostolat* in mu dal jasne smernice in določil nad vse vzvišeni cilj: utrjevanje kraljestva božjega na zemlji.

Res je, da so v to poklicani v prvi vrsti duhovniki, ki jih je Bog odbral na poseben način za svoje služabnike in jih postavil za svoje namestnike. Oni so klicarji, ki oznanjajo ljudstvu večne resnice in opominjajo, naj nihče ne pozabi, da nas je Bog ustvaril zase, da ni tu na zemlji naša stalna domovina ampak v nebesih, kjer bomo večno srečni, če bomo dobro prestali preiskušnjo v tem življenju.

Toda, ali naj se omeji delo za širjenje kraljestva božjega na zemlji samo na duhovnike? Nikakor ne! Saj je Bog vsem poveril skrb za brate, vsem, ne samo duhovnikom, ampak tudi lajikom. Naj torej lajik stoji brezbrižno ob strani, ko neštete množice drvijo nepremišljeno v prepad?

Dolžnost posameznega kristjana je, da po svojih močeh sodeluje za zveličanje duš in uveljavljenje katoliških načel. To zahteva tudi tisti čut za občestvenost, ki je bila vedno tako živa med kristjani že prav od prvih časov krščanstva. Zgodovina katoliške cerkve nam priča, kako so že za apostolskih časov navadni verniki uspešno delovali za širjenje božje blagovesti med narodi. Bili so to trgovci, vojaki, popotniki vseh vrst, izgnanci, ki so bežali pred preganjalci. Vsi ti so na svojih potih seznanjali tuje narode s krščansko vero in pripravljali teren poklicnim blagovestnikom.

Ali je današnji čas manj potreben

Shillong, Assam (Indija). Sirotišnica sv. Antona. Telovadna četa.

sodelovanja laikata pri reševanju duš? Nič manj; v mnogem oziru lahko rečemo še bolj. Z žalostjo opazujemo, kako se vrača poganstvo v moderni obliki in se polašča src in duš.

Nevera, razuzdanost, odpor proti Bogu in njegovim zapovedim, emancipacija od vsega božjega — to stoji na programu modernega poganstva. Poganske navade se vedno bolj širijo celo med preprostim ljudstvom. Ali ni drugega kot obnovitev poganstva pohujšljiva noša, ki jo vsepovsod dandanes opažamo, zlasti v poletnem času po ulicah naših trgov in mest?

Kako se nesramnost v noši odkrito kaže po nočnih plesih, po zabaviščih in drugih zbirališčih, ki jim je glavni cilj polteno uživanje! Kako malo je danes zakonske zvestobe, kako malo vestnosti, poštenosti, prave možatosti. Kakšno je danes leposlovje, umetnost? Kljub temu, da se tupatam poudarja poduhovljenost moderne umetnosti, vendar je resnica, da se po veliki večini zrcalijo v njej poltenost in najnižji nagoni do mozga pokvarjenega človeka. Upor proti vsem moralnim načelom je danes tako splošen, da mora to roditi resno skrb, kaj bo s človeštvom, ako se ne obrne na boljše.

Iz tega sledi, da je tem velikim nevarnostim treba nujne pomoči. In to pomoč hoče nuditi človeštvu sv. oče s tem, da je dal novo življenje katoliški akciji, lajiškemu apostolatu, ki naj bo kot rešilna deska v tej splošni poplavi.

Ne bomo se motili, ako poudarjamo, da je med lajištvom v pri vrsti *salezijansko sotrudništvo* poklicano na delo za obnovo človeštva. Blaž. J. Bosco, ki je v svoji znani velikopoteznosti zamislil to organizacijo, je imel pred očmi predvsem lajiški apostolat, katoliško akcijo, nato šele gmotno pomoč svojim ustanovam. Sotrudniki in sotrudnice naj pomagajo v prvi vrsti svojim duhovnim pastirjem, župnikom in škofom pri njihovem delu za zveličanje duš. Evo, to vam je don Boscov program, ki se natančno ujema s programom, ki ga je podal katoliškemu svetu sedanji papež Pij XI.

S tem so tudi našemu slovenskemu sotrudništvu podane smernice za uspešno delovanje. Kako naj naš sotrudnik, naša sotrudnica vrši nalogo katoliške akcije, lajiškega apostolata? Pred vsem z dobrim zgledom. Saj besede mičejo, zgledi vlečejo. Vsak sotrudnik naj bo odločen katoličan z jasno opredeljenimi načeli in ta načela naj zastopa povsod, kjer to zahteva njegova dolžnost, ne samo v zavetju lastnega doma, ampak tudi v javnosti. Mnogokrat bo treba ta načela tudi zagovarjati in braniti; storijo naj to taktno sicer, toda neustrašno. Delajo naj z vsemi močmi na to, da se vedno v večji meri omeji zlo, ki danes preplavlja svet, in podpirajo naj vsako akcijo, vsako prizadevanje, naj pride od katerekoli strani, za dobro stvar. Zlasti je potrebno danes socijalno delovanje, to se pravi podpiranje onih del, ki jih je zamislila krščanska ljubezen do bližnjega. Posebno pažnjo je danes treba posvečati še mladini, ki je tako silno ogrožena v svojih najdragocenejših svetinjah. Pod don Boscovem zgledu storimo vse, kar premoremo, da rešimo mladino pred pretečo pogubo! Nobena žrtev naj nam ne bo prevelika, ako jo to delo zahteva.

Geslo našega sotrudništva mora tedaj biti: *na delo za katoliško akcijo, na delo za prenovitev človeške družbe v smislu katoliških načel po zgledu našega ustanovnika bl. Janeza Bosca!*

Kdor podpira misijonsko delo, pomaga razširjati kraljestvo božje na zemlji ter pridobivati duše za Boga. Zato bo tudi deležen plačila, ki ga je Bog pripravil svojim zvestim služabnikom.

Ivan Delpin:

Sestra Marija Mazzarelo, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice.

DON BOSCOV SKLEP.

Dolgo je don Bosco mislil, kako naj udejstvi naročilo iz nebes, naj dela tudi za rešitev zapuščene ženske mladine. Molil je veliko v ta namen in se tudi posvetoval z uglednimi osebami. Čas je torej, da začne resno z delom.

V maju l. 1871. skliče svoje svetovalce in jim po kratkem uvodu pravi:

»Dragi sinovi! Naše delovanje se vidno širi. Potrebujemo delavcev in potrebujemo tudi delavk. Mnogo dečkov smo že rešili pogubljenja in mnogo jih še bomo z božjo pomočjo. Kaj, ko bi začeli reševati tudi zanemarjene deklice? Pretehtajte torej razloge in protirazloge in mi potem povejte svoje mnenje!« —

Vsi svetovalci so odobrili njegov sklep.

»Torej je gotovo božja volja, da začnemo z novim delom. Prosimo Boga in Marijo Pomočnico, da bi tudi dobro uspelo.«

Don Bosco je bil mož božji, zato se ni v svojih podjetjih prenaglil, tudi to pot ne. — Pohitel je v Rim in predložil načrt sv. Očetu Piju IX, velikemu prijatelju in dobrotniku svojemu. —

Sv. Oče mu je takole odgovoril: »Vaš načrt ustanoviti novo družbo redovnic se mi zdi, da bo v večjo čast božjo in v zveličanje duš; zato ga odobravam. Naj bo torej njih glavni cilj učiti in vzgajati deklice, kakor to vrše salezijanci za dečke.«

Don Bosco je bil vesel. Govoril mu je namestnik Kristusov na zemlji, torej po njem Kristus sam. Don Bosco je neizmerno vesel, ker ve, da vrši voljo božjo. —

Ko dospe v Turin, da brž poklicati don Pestarina. — Razloži mu svoje namere in željo sv. Očeta. —

»Toda kje imate redovnice?«

»V Mornese imamo Hčere Brezmadežne.«

»Toda, dragi don Bosco, ali bodo pripravljene zapustiti družino in se odreči prostosti? Res je, da so pobožne in čednostne, vendar dvomim, če so kdaj mislile na redovni stan.«

»Nebo nam bo poslalo poklicev« zatrjuje don Bosco. —

»Morneška dekleta delajo dobro med svetom, v fari . . .«

Don Bosco molči. —

»Kje imate samostan?«

»V morneškem zavodu.«

»V zavodu? — vsklikne don Pestarino iznenaden — »V zavodu!« — ponovi zopet — »Toda nismoli zidali zavoda za dečke? Kaj poreko moji farani? Upro se mi, me ozmejajo . . .«

»Taka je božja volja!« — Tako je zaključil don Bosco; a v tej preprosti besedi je bila vsa don Boscova vdanost in zaupanje, ki je polagoma prešla tudi v dušo dobrega don Pestarina. — Dasi s skrbjo na obrazu, se je vendar potolažen vrnil v Mornese. —

Na vasi so pa še vedno razgrajali in grozili. — Dobri možje so morali po noči zastražiti župnišče. V taki nevarnosti je bil ubogi don Pestarino. —

In vendar je bil on kriv, je bil morda kriv don Bosco? Ne. Ordinarijat je bil namreč namignil don Boscu, da ne kaže odpreti v Mornese zavoda za dečke. — Na kar je don Bosco, poslušen sin sv. Cerkve — slepo obogal. Tega Mornežani niso vedeli, odtod tako ogorčenje nad don Boscom in nad župnikom svojim.

Kako je sodil don Bosco o slabem čtivu.

Bl. J. Bosco je nekoč obiskal nekega generala. General je bil ves vesel njegovega prihoda. Prhitel mu je nasproti, poljubil mu roko, izkazujoč mu visoko spoštovanje.

Ko prideta v salon, se obrne general proti dvanajstletnemu sinčku:

»Daj, Karlček, poljubi gospodu roko!«

Deček se ne gane.

»Mar ne veš, kdo je ta gospod? To je don Bosco, o katerem si slišal že toliko govoriti.«

»Neumnost!« je siknil Karlček skozi zobe.

»Nisi li videl, da sem tudi jaz poljubil gospodu roko?«

»Kaj, jaz da bi poljubljal roko duhovniku?« je odgovoril deček z izrazom zaničevanja in odpornosti.

Očeta je bilo sram, don Boscu pa je bilo nerodno.

Govorili so nato o marsičem. Deček se je zanimal za vse; samo, ko je prišla govorica na vero, mu je postalo dolgočasno in se je oddaljil.

Oče se ni mogel načuditi, od kod ta sprememba pri njegovem prej dobrem sinu.

»Nobenega slabega zgleda nima v tem oziru od mene ali od matere«, je zatrjeval oče. »Skrbno ga čuvamo pred slabimi tovariši, ne pustimo ga v družbe, kjer bi se mogel navzeti kaj takega. Jaz ne razumem od kod ta sprememba.«

Blaženi pogleda na mizo, kjer so bili časopisi — med njimi žal tudi slabi — in pravi:

»G. general, vi iščete vzroka, zakaj je vaš sinko tak? — Evo vam ga tamle na mizi!«

»Toda, don Bosco, kaj razume otrok iz tega? Sicer mu pa jaz nisem dovolil brati; smel je gledati samo slike« se je izgovarjal oče.

Po kratkem premisleku se je pa le prepričal, da ima don Bosco prav.

»Don Bosco, kaj nam storim«?

»Nadomestite slabe časopise z dobrimi!« je bil kratek odgovor.

Ali se ni zgodilo v vaši družini ali pa pri vaših poznanih že kaj podobnega? Žal da niso redki podobni in še hujši slučaji!

Kakšno naj bo zdravilo?

Nadomestite slabe knjige in časopise z dobrimi!

Bl. J. Bosco se je vozil v vlaku. Poznan gospod mu ponudi časopis.

»Gospod, hvala vam za prijaznost! Ne čitam takih časopisov in čudim se, da ste ga vi kupili.«

»Pa zakaj?«

»Ne vidite, da je to slab časopis, ki obrekuje vero in duhovnike?«

»Eh pa veste, da glede časopisov ne smemo biti preveč tenkočutni!«

»Kar je dobro, je dobro, kar je pa slabo, je slabo!«

»Ta časopis berejo vendar vsi.«

»Počasi, moj dragi! Vsi!? Od devetsto tisoč katoličanov ne vem, če jih boste dobili dva tisoč, ki berejo take nespodobnosti.«

»Toda recite kar hočete — mnogi ga berejo, torej ni slab!«

»Ne govorite tako! Mnogi ga berejo *in ti mnogi ravnajo slabo!* Vedite, da ko bi midva mogla v tem trenutku odpreti peklenska vrata, bi slišala krik mnogih, *ki so se pogubili, ker so brali slabe knjige in časopise.*

»Don Bosco, vaše besede me navdajajo s strahom! Ako je tako, potem naj gre k vragu ta časopis, ker jaz nočem k njemu« in raztrgal je časopis na drobne kosce.

Ko bi ljudje vsaj nekoliko pametno, trezno in nepristransko sodili o posledicah branja slabega časopisja in slabih kujig, bi bilo na svetu veliko manj gorja, zla in hudobije!

Skrbno se je tudi čuvati onega časopisja,

ki na videz ni sovražno veri, a jo počasi, prikrito, a dosledno vendarle izpodkopava. To časopisje je prava duševna in moralna jetika. Kakor je jetičen do smrti prepričan, da se mu zdravje boljša, da še ne bo umrl, tako oni, ki bere tako časopisje, ne vidi in ne verjame, da je to branje zanj strup, smrt za njegovo vernost in za njegovo poštenje.

Ob novem letu, ko naročamo ali obnavljamo naročnino za časopise, pazimo, da ne plačamo strupa, ki bi ga vse leto uživali mi in naši! *V katoliški hiši ne sme biti denarja in prostora za slab časopis!*

Klic na pomoč.

Bila je nedelja. Pozno v noč sem potrkal na vrata našega misijonarja v Shillongu.

»Naprej!« se je oglasil skoraj neslišno. Vstopil sem. molil je brevir. Približal sem se pisalni mizi in čakal, da konča ravnokar pričeti psalm. Motril sem njegov upadli obraz. Globoko vdrte oči in bleda lica so mi glasno govorila o njegovih naporih: o pretekli noči, katero je prebil, ne da bi zatisnil očesa, o trudih nedeljskega delovanja.

Prejšnji dan je prebil v okrog 50 km oddaljeni vasi, kjer se je mudil več dni s pridigovanjem in pripravljanjem katehumenov. Več noči je prebil na trdih tleh z komaj zadostno odejo. V soboto zvečer je nameraval vrniti se domov, da bi v nedeljo mogel oskrbovati in krmiti z božjo besedo svoje ovčice.

Ves dan je hodil in obiskal mnogo vasi, da bi tam vrgel prvo seme ali utrdil v veri številne katehumene. Zahajajoče solnce je poljubljalo s zlatimi žarki vrhove bližnjih gričev, ko je dospel do glavne ceste, kjer je upal najti avto, ki bi ga v kratkem pripeljal domov. Ali avta ni bilo in drugih vozov tudi ne. Kaj naj stori? Ni se dolgo pomišljal. Čeprav izmučen po celodnevni hoji se je odločil nastopiti 35 km dolgo pot do doma.

Dolga je bila pot in le počasi se je pomikal dalje. Večkrat je moral obstati in odpočiti se na cestnem kamnu in po deseturni hoji je prispel domov ob 5. zjutraj.

Po kratki urici oddiha je moral v spovednico, potem maševati in pridigovati. Po sv. maši ga je obdala velika množica vernikov in oblegala z neštetimi vprašanji, na katere je potrpežljivo odgovarjal. Komaj je to opravil, je sedel v avto se odpeljal v 12 km oddaljeno vas, da bi tudi tam maševal. Šele okrog poldne je začel maščevati in po sv. maši je pridigoval. Glas se mu je tresel in večkrat se je moral opreti na altarno mizo, da ne bi obnemogel.

Nato je zaužil nekoliko čaja in se vrnil domov za krščanski nauk in blagoslov. Šele okrog 5. popoldne je bil prost in le tedaj je mogel zaužiti nekoliko jedi.

Vse to sem razbral iz njegovega obraza Smilil se mi je, in skoraj bi se kesal, da sem ga šel nadlegovat. A v tistem trenutku je odložil brevir in me z nasmehom vprašal, kaj želim? Obotavljal sem se; a končno na ponovno vprašanje sem se drznil spregovoriti:

»Dragi gospod, Vašega trpljenja še ni konec. Bog hoče da izpijete do dna britki kelih.«

»Le povej, kar imaš, in kar nič se ne boj,« mi je prigovarjal.

»V tiskarni ni več papirja za tiskanje našega mesečnika, in iz tovarne nam ga nočejo poslati, ker imamo plačati 400 rupij (ena rupija velja približno 18 dinarjev). Takoj bi morali poslati vsaj 200 rupij, sicer ne bo papirja in primorani bomo ustaviti izdajo lista.«

Temna senca je preletela misijonarjev obraz, in po kratkem molku mi je odvrnil s tresočim glasom, ki je izdajal njegova notranja čustva:

»Ah, koliko dušam povzroči to pomanjkanje denarja zakasnjenje svetega krsta, in koliko paganov umrje brez krsta, ker mi primanjkuje denarja, da bi preskrbel katehistom potrebnih knjig. Molitvenika in sv.

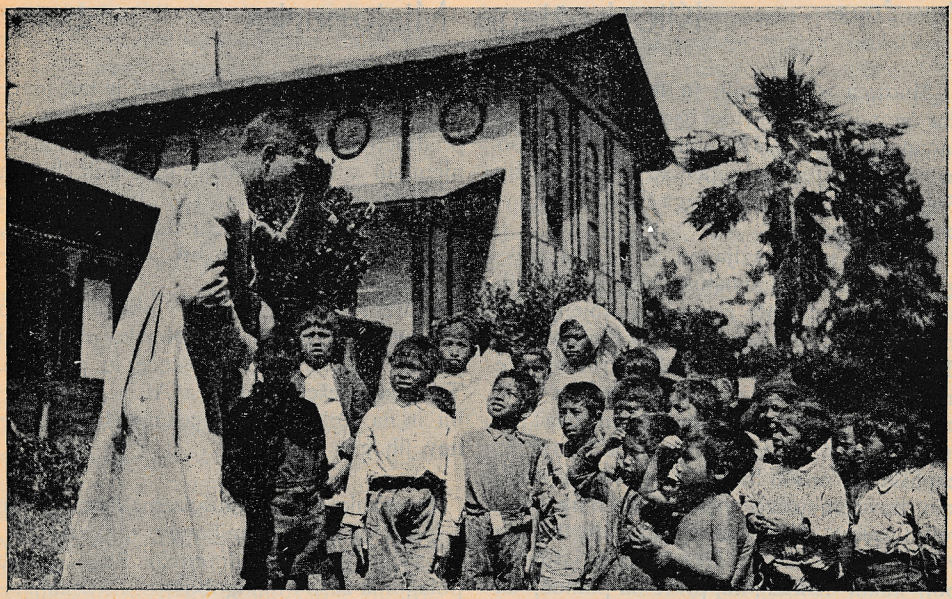

Assam (Indija). Salezijanski misijonar uči otroke rodu Khasi znamenje sv. križa.

Evangelija tudi ne moremo tiskati, ker primanjkuje denarja, in ta mesec smo že morali ukiniti izdajo propagandnega lista »U Symbai« (seme), ki je že mnoge privedel v katoliško cerkev. In sedaj . . .«

Obmolknil je in solze so se zalesketale v njegovih trudnih očeh. Napori pretekle noči in napori celega dne ga niso strli, a misel, da se mora radi pomanjkanja sredstev zakasniti razširjenje božjega kraljestva, mu je zadela globoko rano.

Ta pogled me je globoko presunil, povesil sem oči in molče zapustil sobo. Stotere misli so se mi podile po glavi, a končno sem se odločil. Sedel sem, prijel za pero in začel pisati dobrim slovenskim dušam, da nam pridejo na pomoč, da nam pomagajo rešiti tisočere duše, ki hrepenijo po resnici.

Protestantje trosijo brezplačno ali za malo ceno prestavo celega Sv. pisma starega in novega zakona, ki je na več krajih nalašč pokvarjena, da morejo razširjati svoje zmote, a mi nimamo niti sv. evangelija, ki bi služil kot orožje proti napadom drugovercev, nam manjka sredstev.

Dragi rojaki, pomagajte nam, podpirajte po svoji zmožnosti delovanje misijonarjev in otrite njihove solze! Niso jokali, ko so zapuščali svoje drage, niso jokali, ko so zapuščali svoje rodne kraje, niso jokali radi trudov in naporov misijonskega življenja, a ko vidijo, da je njihovo delovanje omejeno radi pomanjkanja gmotnih sredstev, tedaj ne morejo vzdrževati solz.

Shillong (Assam, Indija) 20. X. 29.

Karol Mlekuš.

Najlepši način, da častimo blaženega Janeza Bosca je da posnemamo njegove čednosti, zlasti pa njegovo brezprimerno ljubezen do Boga in do bližnjega, V tej ljubezni je don Bosco zajemal moč, da je vstrajal kljub ogromnim težavam na svojem mestu in ta ljubezen bo tudi za nas vir plodonosnega dela za zveličanje lastne duše in za zveličanje duš našega bližnjega.

Ivan Črnega

Klic božjega Misjonarja.

Množica se mi smili, je dejal božji Zveličar oni večer, ko je videl tisočglavo množico lačno pred seboj. Dati jim kruha za dušo in telo, le po tem je hrepenelo njegovo božje Srce, saj so vsi sinovi istega Očeta, njegovi bratje in sestre.

Ta klic se ponavlja od tedaj do danes; govore ga njegovi apostoli, misijonarji. Smili se jim množica, zato zapuščajo svoje domove, drage, domovino v imenu Kritusovem, da zapuščenim in lačnim režejo kruh resnice in ljubezni. Že 19 stoletij izkazujejo dela usmiljenja, a zdi se, da se množica teh trpinov veča. Tisoče in miljone jih je že napasla krščanska ljubezen, pa vedno prihajajo nove množice. Apostolom omagujejo roke kakor nekoč Mojzesu, zato kličejo vsemu krščanskemu svetu, v tem stoletju bolj kakor nekdaj, naj pride na pomoč, da se napase vsa čreda s kruhom življenja, da se razkropljene ovce zberejo okrog dobrega Pastirja. Sinovi ljubezni smo, zato poslušajmo glas ljubezni!

Številčna statistika nam pove tole:

Duš, ki ne poznajo Kristusove blagovesti in še niso okusile sladkosti nebeškega kruha, je na svetu 1.043 miljonov. Ogromna masa ljudstva; celo domišljija omaguje pred to milijonsko številko. Morda nas bo številka ponazorjena s sliko bolj zadovoljila. Mislite si ono množico v četverostopu. Pred nami se pomika ta sprevod in sicer tako da zapazimo vsako sekundo drugo četvorko.

V eni uri smo jih videli 14.000; v enem dnevu 345.600; v enem letu 126,144.000 »In kdaj bo konec te številne popotniške vrste,?« me vprašaš.

Osem let se mora pomikati.

Dolgi dnevi, meseci, še daljša leta!...

Pa me vprašate, v kaj verujejo ti milijoni? Kdo je njih Bog tolažbe, miru in ljubezni? Skupni Oče ljubezni, njihov in naš, je v nebesih; toda oni ga ne priznavajo ali bolje, oni ga ne poznajo. Zato so sinovi sovraštva, teme, nesreče.

Oglejmo si sredstva, v katerih iščejo miru in reče.

*

Animizem ali fetišizem. Fetiš je kak predmet kakor kamen, štor ob poti, okostje. Ti predmeti imajo v sebi nadnaravno moč; v njem ali v njegovi bližini biva duh, ki ima velik vpliv. Naklonjenost teh božanstev pridobivajo z daritvijo; celo človeka žrtvujejo, ako tako zahteva čarovnik, ki jim je drugi bog na zemlji.

Obredi včasih preidejo v pravo pravcato nenravnost. To je najnižja verska oblika, ki je vir vse narodove nesreče in propada. Te nesrečneže srečamo v Afriki, v Avstraliji in na otokih južne Oceanije. 158 milijonov jih je.

*

Bramanizem ali hinduizem. Razširjen je v Indiji ter ima 200 miljonov spoznavalcev. V začetku so častili enega Boga, pa so polagoma zašli v mnogoboštvo. Po brahmanski veri mora človeška duša romati po živalskih telesih in tako delati pokoro za grehe, ko je očiščena, se pogrezne v najvišje božanstvo Brahmo, kjer zgine kakor kaplja v morju. Zato so tudi zelo usmiljeni z živalmi. Po mestih, zidajo bolnišnice za nje; opice in krave posebno častijo. Kač in nevarnih krokodilov ob Gangu ne sme nihče ubijati. In družabno življenje? Žena je brezpravna; deklice se može pred 10 letom in dostikrat s starcem.

Vdova je predmet zaničevanja, in še pred ne dolgim časom so jih po moževi smrti sežigali na grmadah. Narod je razdeljen v kaste. Ženijo in može se med seboj le člani enakih kast. Izven kast so zaničevani Parias, ki žive ločeni od pravih Indov; ne smejo v svetišča, niti v hiše Indov; če govorijo z Indi morajo držati prst pred usti, da se njihova sapa ne dotakne Inda. Opravljajo dela najnižje vrste. Ta razdeltev je velika ovira misjonarjem pri oznanjevanju božje besede.

*

Budizem šteje 130 miljonov vernikov. Žive v Indiji, Tibetu na Kitajskem in Cejlonu. Apostol te nove vere je bil Buda, ki je začel širiti svoj nauk že 500 let pred Kristusom. Budisti ne verujejo v Boga in

bivanje duš. Cilj človeškega življenja na zemlji je uničenje samega sebe. Smrt, plačilo žrtvi, zaziblje človeka v sladek sen, takozvano »nirvano.« Prešlo pa je to verstvo polagoma v malikovalstvo; častijo živali in rastline. Budistični Siamci zelo cislajo belega slona kot sveto žival; kdor ga najde, ga odlikujejo z visokimi častmi. Kraljev častni priimek je: »gospod belega slona.«

Buda je odpravil kaste, zato je misijonsko delo nekoliko olajšano.

*

Konfucianizem. Konfucij, začetnik tega verstva, je širil svoj nauk na Kitajskem 500 let pred Kristusom. To verstvo je neke vrste moralno-političen, državnoverski sistem. Spoznavavci dolgujejo brez pogojno pokorščino državi in staršem odtod tista izredna vdanost staršem in domovini. Brezbožnost moderne dobe pa je že tudi tukaj omajala stare svete tradicije. Zelo je razširjeno med njimi češčenje prednikov in malikov. Danes jih je 270 miljonov in je državna vera Kitajcev.

*

Sintoizem je narodna vera Japoncev, in je brez dogmatične in moralne podlage. Je mešanica češčenja naravnih sil in duš svojih prednikov. Njih vero bi lahko opredelili: Ustrezi naravnemu nagnenju in poslušaj mikada t. j. vladarja. 24 miljonov jih je še danes.

Islam neizprosno vlada v jugozah. delu Azije in na severu Afrike. Mohamed, ustanovitelj in prerok tega verstva, je oznanjal vero in enega Boga, ki pa ni oče miru in ljubezeni, ampak neizprosen tiran. Po svoji volji, ne upoštevajoč človekove svobodne volje, določa enemu nebesa, drugemu pekel. In ta nebesa! Izvoljeni pridejo v kraj veselja ter čutnega uživanja. Trpin se je razveselil ob tej blagovesti, saj se bo tukaj nadomestila vsa revščina tega sveta. Zato ni čuda, da je bil pripravljen v verskem boju pri nasilnem razširjevanju te blagovesti končati nesrečno življenje, saj jim Mohamed zato obljublja nebesa. Odtod tako hitro razširjenje, ki je grozilo celo v Evropi. Tudi bogatinu je ugajal ta nauk, saj mu obljublja večno veselje v opojni čutnosti. Zato se ne bomo čudili številki. Danes jih je 240 milijonov.

*

Judov je še 13 miljonov. Razkropljeni so po vseh delih sveta, ker niso hoteli spoznati ure odrešenja.

»V svojo lastnino je prišel, a svoji ga niso spoznali.« pravi sv. Janez. Zato jih je Bog zapustil. Ko zaslišite Njegov glas nikar nezatrdite src. To velja tudi nam, sicer bomo v senci kakor oni in ne v resnici.

Zares žalostne številke, ki zasenčajo zemljo s temno lupino, pod katero se skrivajo žalostni padci in zmote. Ena miljarda 43 miljonov duš, mož, žena in mladine še ni okusilo kruha življenja in zato so lačni. Jezusu se množica smili. In nam, ki smo njegovi učenci, se ta množica ne bo smilila?

Sotrudniki, sotrudnice! Blaženi don Bosco kliče: »Daj mi duš«! Še več, Kristus, naš kralj, nam pravi: »Bodite usmiljeni«! Nepreslišimo glasu Gospodovega!

Molimo, da že vendar napoči dan, ko bo en hlev in en pastir. Podpirajmo misijonarje z deli ljubezni, saj pravi božji Učenik: »Po tem bodo spoznali, da ste moji učenci, ako se boste ljubili med seboj!«

Stori tako in boš živel!

Novo leto 1930. naj prinese vsem našim blagim sotrudnikom in sotrudnicam obilo nebeškega blagoslova in one sreče ter notranjega miru, po katerem tako hrepeni človeško srce. Marija Pomočnica in blaženi Janez Bosco naj spremljata vse na poti življenja in varujeta vseh časnih in duševnih nezgod Njuna priprošnja naj bode vsem vir tolažbe in milosti!

Z Marijo.

Dober otrok vedno misli na mater: vedno si predstavlja njeno podobo in često izgovarja njeno ime.

Misli tudi ti v tem letu pogosto na svojo nebeško Mater ter pogosto, vsak trenutek, izgovarjaj njeno sladko ime.

Blagor ti, če boš že takoj od začetka leta in potem celo leto pri vseh delih in mislih imel za zgled in voditeljico Marijo Devico!

Njej posveti vsa svoja čustva, vse svoje misli, vsa svoja dela.

*

Zvon, ki te bo zjutraj zbujal iz spanja, naj ti bo kakor glas Marijin, ki te vabi k molitvi.

Jezus, Marija, Jožef, vam izročim svoje misli in svoje srce.

Poljubi svetinjo, ki predstavlja tvojo Mater in je tvoj častni znak.

Daruj ji molitve, trpljenje in dela celega dneva. In ko se oblačiš, pošlji ji kak vzdihljaj ali kratko molitev.

*

Ko stopiš v hišo božjo, pozdravi Jezusa, zaprtega v tabernaklju.... Potem pozdravi Marijo. Povabi jo, ko opravljaš molitve in bodi z njo kakor otrok s svojo materjo. S kakšno ljubeznijo boš tedaj opravljal molitve!

Bodi pri sv. maši, kakor da si pri daritvi na križu. Predstavljaj si Janeza ali Marijo Magdaleno v podnožju križa; in tam zraven, z očmi, vprtimi v božjega Mučenika, s sklenjenimi rokami, žalostno, da vzbuja pomilovanje in ginjenje, si misli Marijo, Jezusovo in tvojo Mater. Kako ginljiv prizor!

Če se približaš Gospodovi mizi, misli si, da prejmeš obhajilo iz Marijinih rok. Kakšno veselje in kakšna sladkost! Jezus v tvojem srcu, pri tebi pa Marija, ki moli s teboj in s teboj vred časti Jezusa, polna ponižnosti in ljubezni, in ti vabi iz nebes milosti.

Da bo tvoje češčenje ljubše Jezusu, daruj ga po rokah Marije Device. Isto stori z vsemi svojimi deli.

*

Ne začni in ne skončaj nobenega dela, ne da bi prosil Marijo, da te blagoslovi, ne da bi jo pozdravil s *Češčenamarijo* in vzdihljajem: *Marija Pomoč kristjanov, prosi zame.*

Če te dolžnost kliče k učenju, v šolo ali na delo, ne pozabi nikdar na Marijo. Ona te spremlja. Imej vedno pred seboj ali vsaj v bližini podobo Matere božje in zdajinzdaj ji pošlji kak vzdihljaj. Marija ti ne bo nikdar ostala dolžnica.

Pobožna duša je svetovala tole vajo: „Pred učenjem in delom zberi trenutno svoje misli in reci: — Gospod, želim, da bo vsaka črka, ki jo zapišem, vsaka beseda, ki jo preberem, vsak gib mojih rok iz ljubezni do tebe.“

Potem ne pozabi, da je vsak trenutek časa neprecenljiv zaklad.

*

Predno si privoščiš nekoliko razvedrila, prosi zopet Marijo za blagoslov. Pohiti sam ali v mislih pred njen oltar ter ji posveti počitek.

Posnemaj Marijo v sladkosti! Kakor ona bodi ljubeznjiv v besedah in obnašanju... in privabil si boš ljubezen in srca.

Če govoriš, govori rad o Mariji; če poješ, poj o Mariji, če igraš, stori za Marijo!

*

Celo pri obedu te mora spremljati Marija. Ona mora blagosloviti tvojo jed in tebe, da bo tudi to opravilo v božjo čast.

Misli si, da ti streže Marija sama in ti ponavlja: „Pusti kak grižljaj za Jezusa; — mrtviči se in natančno izpolnuj pravila lepega vedenja; — vino naj te spominja na žolč, — namizno orodje na orodje Kristusovega trpljenja, — prtič na Veronikin prt... in spremljaj obed z lepimi vzdihi.

Assam (Indija). Most iz bambusovih stebel.

Sv. Janez Berchmans ni nikdar vstal od mize, ne da bi storil kako mrtvičenje. Predno je zravnal prtič, je navadno zmolil *Češčenamarijo.*

*

Predno ležeš k počitku, poklekni k postelji in moli vsaj tri *Češčenamarije* z vzdihljajem: „Mati brezmadežna, prosi zame.“ Potem jo prosi za zadnji blagoslov ter ji vošči *lahko noč.*

Ko se slačiš, misli na Jezusa, ko so ga slačili rablji.

Potem počivaj kakor otrok v naročju in pod varstvom dobre Matere. Daruj ji vse utripe svojega srca.

*

Potrudi se, da boš vsak dan daroval Mariji šopek dušnih cvetk ali kako zatajevanje.

Ne opusti nobene prilike, ko gre za zveličanje duš in spreobrnjenje grešnikov.

Moli tudi za duše v vicah. One so žalostne duše, za katere moraš doseči nekoliko olajšave in tolažbe. Zato večkrat reci Mariji: „Tolažnica žalostnih, prosi zanje....“

Pozdravljaj podobo Matere božje z majhnim poklonom in z vzdihljajem sv. Bernarda: *Zdrava, Marija.*

Kadar ti je prilika, storiti kako posebno dobro delo, stori ga rad v čast Mariji. Taka dela ti bodo studenci milosti.

Tako preživi leto 1930 in srečno bo, polno sladkosti in blagoslova.

Milosti.

Kdo, o Marija, more prešteti milosti, ki si jih podelila tistim, ki so se zatekali k Tebi? Vsak čas si se kazala usmiljeno mater in mogočno pomočnico.

Kakor v minulih letih, tako, o Marija,

bodi tudi letos usmiljena mati in mogočna pomočnica vsem, ki se bodo v svojih potrebah zatekali k Tebi in Te prosili pomoči. Z ljubeznivim pogledom se oziraj nanje in poslušaj prošnje, ki jih bodo polni zaupanja pošiljali k Tebi. Ne prezri nobene, saj bo vsaka milost, ki jo boš podelila, še bolj oživila zaupanje in ljubezen do Tebe, še bolj povečala tvojo čast.

Koliko jih je, ki potrebujejo tvoje pomoči, in koliko jih bo, ki je bodo potrebovali tekom leta. Pogled na te milosti naj drami trpeče duše, da se bodo zaupno zatekali k Tebi, kakor trpeči otroci k dobri materi. Ti pa, o Marija, pokaži, da si najboljša, najbolj usmiljena mati!

*

ZAHVALE: — Deset mesecev sem imela na roki rano. Zdravila sta me dva dobra zdravnika, toda brez uspeha. V tem težkem položaju sem se obrnila na Rakovnik s prošnjo, naj me priporoče Pomočnici kristjanov. Čudovito usmiljenje Marije Device! Na Veliki Šmaren zjutraj ob devetih mi je obveza sama odpadla in na roki ni bilo nikakega sledu o rani. Bil je viden čudež. Želim, da se milost objavi v Vestniku in s tem oživi med ljudstvom zaupanje. V zahvalo pošljem 10 Šilingov za svetišče.

ROZALIJA OREHEK-Dunaj.

Po nasvetu zdravnikov bi moral v bolnico. Zatekel sem se k presv. Jezusovemu Srcu in Mariji Pomočnici in ne zastonj. Po opravljeni devetdnevnici se mi je zdravje izboljšalo. Hvalite Gospoda vsi rodovi in zatekajte se k nebeški Materi. V zahvalo pošiljam 10 din

M. R. D.

V zelo težki bolezni sem se morala podvreči operaciji. Bila je težka in nevarna. V strahu pred operacijo sem se obrnila k Mariji Pomočnici na Rakovniku in obljubila, če se srečno izteče, dar za svetišče. Pomoč je bila vidna. Operacija je izpadla srečno in nepričakovano hitro se je vrnilo zdravje. S hvaležnostjo izpolnim storjeno obljubo.

OGRIZEK VERONIKA-Rogaška Slatina.

Zares si dobra Mati, o Marija. Še nikoli Te nismo klicali zastonj. V zelo kočljivi zadevi, ki nam je povzročala velike skrbi, smo se vnovič zatekli k Tebi. In Ti si pomagala. Zadeva se je iztekla srečno. Izrekamo Ti tisočero zahvalo. Po položnici pošljem 20 Din. O priliki pošljem kaj več.

L. J. Goriče.

Polna hvaležnosti se zahvaljujem Mariji Pomočnici in blaženemu Janezu Boscu za povrnitev zdravja moji materi.

T. N.-Semič.

Grozne bolečine sem čutila v nogi. Bilo je nekako vnetje. V teh bolečinah sem se obrnila k Mariji Pomočnici na Rakovniku in opravljala devetdnevnico ter obljubila dar in zahvalo v Salez. Vestniku. Pomoč je bila hitra. Zdaj se iskreno zahvalim in izpolnim obljubo.

KODRIČ MARIJA.

Cela štiri leta sem bil hudo bolan, da mi prememba zraka, dobra hrana in zdravniki niso mogli pomagati. Zdaj sem že več kot leto dni popolnoma čil in zdrav, kar pripisujem Mariji Pomočnici in blaženemu Janezu Boscu, h katerima sem vztrajno molil vsak dan. Drugače si veselega pojava ne morem razlagati.

IVAN D. bogoslovec.

Bila sem letos poleti zelo bolna; posebno noge so me grozno bolele. Ko sem čitala v Vestniku življenjepis in beatifikacijo don Bosca, se mi je naenkrat vzbudilo tako zaupanje do Blaženega, da sem začela z devetdnevnico. Bila sem uslišana. Noge me kljub moji starosti in naporu več ne bolijo... Bodi za vse dobrote, ki jih sprejemamo po naših ljubih priprošnjikih v nebesih, tisočkrat zahvaljen ljubi Bog!

J. K. Središče.

Iz Laškega pišejo: „Poslala sem sto dinarjev v zahvalo za ozdravljenje fantka. Bil je tako bolan, da so mislili domači in drugi, da dva dni ne bo živel. Po opravljeni devetdnevnici na Rakovniku mu je odleglo in zdaj je popolnoma zdrav.

Bila sem močno bolna. Zdravniki so me strašili z operacijo. Zaupno sem se obrnila do Marije Pomočnice in obljubila, da pošljem v zahvalo, če me ozdravi, 20 lir. Bila sem uslišana in spolnim obljubo.

Marija M. hrenovice.

NADALJE SE ZAHVALJUJEJO: in pošiljajo zahvalni dar; *Zver Uršula, Staranova vas,* za zdravje in druge prejete milosti; — *A. S. Ljubljana,* za dobljeno stanovanje; — *Miklavc Marija* za ozdravljenje in srečno prestano operacijo; *Zorko Jozefa,* Konjice, za ozdravljenje; — *Lužar Antonija* za ozdravljenje; — *Lužar Ivan* za pomoč v težki bolezni; — *Repše Uršula, Litija,* za zdravje; — *F. Š. Sevnica,* za večkratno uslišanje; — *Kosar Marija, Družmirje* za srečno prestano operacijo; — *R. F. Vransko,* za zdravje; — *Marijina hči iz Polhovega Graca,* za uslišano prošnjo; — *N. N. Vodice* za zdravje; — *Novak Frančiška, Staranova vas,* za zboljšanje očesne bolezni napol sleporojenega otroka.

Razno.

RAZKRIŽJE.

Na meji treh lepih in rodovitih pokrajin: spodnje Štajerske, Slovenske krajine in Medjimurja, se dviga proti nebu veličastno, v baročnem slogu zidano svetišče sv. Ivana Nepomuka.

Svetišče je bilo posvečeno l. 1784. Kljub temu, da je zelo pripravno za službo božjo, se v njem do lanskega leta ni redno vršila, ampak samo ob posebnih priložnostih in praznikih. Preteklo leto pa je prevzv. nadškof v Zagrebu na željo premnogih vernikov strigovske fare, kamor spada Razkrižje, izročil svetišče salezijanski družbi z nalogo, da ga salezijanci oskrbujejo in nudijo vernikom duhovno pomoč.

Salezijanci so se takoj lotili dela. Že prvo leto so svetišče preskrbeli z vsem potrebnim za dostojno bogoslužje: nabavili so cerkveno perilo ter mašno obleko; postavili so lepo obhajilno mizo in 30 novih klopi iz hrastovine. Razen tega so okrasili svetišče z umetnim kipom Marije Pomočnice. Kip je izdelala priznana salezijanska obrtna šola v Barceloni na Španskem.

Da bi bogoslužje čimbolj povzdignili, so ustanovili pevski zbor ter nabavili v ta namen nov harmonij.

Tudi za mladino so po svojih močeh poskrbeli. Na praznik Brezmadežne lanskega leta so otvorili praznični oratorij, ki je takoj dobil tudi tmburški odsek, da je tako preskrbljeno tudi za razvedrilo.

Na praznik sv. Frančiška Saleškega so vernikom razložili pravilnik sotrudništva, ki se od takrat vedno bolj razvija in širi.

Pa to ni vse. Z nabavo kipa Marije Pomočnice se je v mladini vzbudila želja po Marijini družbi. Da bi ustregli tej, tako plemeniti želji, so v svetišču samem s privoljenjem vrhovnega predstojnika ustanovili nadbratovščino Marije Pomočnice, ki šteje sedaj nad sto članov in članic.

Organizirano sotrudništvo zlasti pa člani nadbratovščine so z drugimi verniki vred z velikim zanimanjem pričakovali slovesne proglasitve med blažene našega očeta don Boska. Tadogodek se je tudi tam prav slovesno obhajal. Dne 21. julija je bilo prostrano svetišče vse opleteno z venci in oltarji okrašeni s cvetlicami. Slika blaženega Janeza Bosca se je ljubko smehljala med cvetjem in svečami.

S hribčka, na katerem stoji svetišče, so možnarji mogočno oznanjali izreden praznik, ki ga obhaja velika salezijanska družina, ter vabili vernike, naj pridejo počastit velikega apostola mladine, ki ga je sv. oče povzdignil do oltarske časti.

Sotrudništvo in častilci Marije Pomočnice so se prav lepo pripravljali na ta praznik. Med tridnevnico so bile spovednice vedno oblegane in na dan proslave so vsi skupno pristoppili k mizi Gospodovi: dekleta v belih oblekah, ostali pa z znakom Marije Pom. na prsih.

Tako se je torej v Razkrižju, tej mladi salezijanski naselbini, delo za zveličanje duš prav lepo razvilo in se razvija še dalje. Marija pa naj blagoslovi delo svojih sinov, da bo obrodilo najlepše sadove!

FRANC ARKO

salezijanski sobrat.

Bil je mladenič, kakor jih je težko najti, kreposten, nadarjen, marljiv.

S svojim ljubeznivim obnašanjem si je znal osvajati srca. Vsi so ga ljubili in ob njegovi smrti so vsi žalovali. Njegovo srce je bilo plemenito in ni poznalo mržnje in sovraštva.

V izpolnjevanju pravil je bil natančen, skoraj skrupulozen. Ko mu je nekoč prinesla mati slaščic, jih ni sprejel, dokler mu ni dovolil predstojnik. »Veste mati,« je rekel, »mi brez posebnega dovoljenja ne smemo ničesar hraniti; tako ukazujejo naša pravila.« In na vsa prigovarjanja dobre matere ni maral sprejeti, dokler ni slišal svojega predstojnika: »No, pa sprejmi in ustrezi materi.«

Imel je v zavodu nečaka, a bil je z njim, kakor z vsemi. »Ne maram,« je rekel, »da bi kdo mislil, da se brigam za njega bolj kakor za druge.«

Posebno veselje je imel za črkostavstvo. O tej stroki si je nabavil knjig in revij, da je imel celo knjižnico. V prostem času, ko so se drugi veselili počitka, je on v svoji delavnici prebiral knjige in revije in iskal ter odkrival novosti. In kadar je odkril kako novost, kako zadovoljno je govoril o njej in se je skušal poslužiti.

Bil je tudi dober slikar. Naslikal je velik zvezek vinjet in začel izdelovati preproste klišeje.

Posebno veselje mu je prinesla vest, da se bo za črkostavce zidala posebna soba in se preskrbel stavni stroj. Natančno je premeril prostor, naredil načrt, kako bodo stale omare in s smehljajočim obličjem je zdajinzdaj prihitel pogledat, kako napreduje zidava.

Nad vse ga je zanimalo, kakšen bo novi stroj. In ko je zvedel njegovo ime, tedaj je iskal po revijah, dokler ni našel natančnega opisa. »Kdaj pride? — Ali bo kmalu tukaj?« to je bilo njegovo, skoraj bi rekel, vsakdanje vprašanje. Še par ur pred smrtjo je vprašal: »Ali je stroj že tukaj?«

Veselil se je, toda dovršitve nove črkostavnice in prihoda novega stroja ni učakal. Na praznik Vseh svetnikov je nepričakovano zbolel. Še isti večer je bil operiran.

Dva dni po operaciji se je počutil dobro. Tretji dan se ga je lotila vročina. Pojavila se je pljučnica in mu uničila mlado življenje.

Videč, da se mu bliža smrt, je poklical duhovnika. Skrbno je uredil dušne zadeve in potem ves vdan čakal, da se izpolni volja Najvišjega. Dne 7. novembra o pol 18tih je izdihnil dušo. Njegova smrt je bila lepa kakor njegovo življenje mirna in sveta kakor smrt pravičnih.

Dvaindvajsetletni mladenič je pustil veliko vrzel v zavodu na Rakovniku, toda misel, da si je zavod pridobil priprošnjika pri Bogu, lajša težko izgubo.

Počivaj v miru!

ZVEZA BIVŠIH GOJENCEV.

Zveza bivših salezijanskih gojencev je imela svoj 1. redni občni zbor na Rakovniku dne. 3. novembra. Prisotnih je bilo kljub slabem vremenu nad 50 članov. Uvodoma je pozdravil prisotne preč. g. ravnatelj Dr. Volčič, spominjajoč najpomembnejši dogodek v tem letu: proslavo proglasitve don Boska za blaženega. Tovariš presednik je nato pozdravil občni zbor, tovariš tajnik je poročal o številu sej in prebral tudi pravila zveze. Poročal je nadalje, da je dobila zveza od policijskega ravnateljstva pravico javnosti. Tovariš blagajnik je podal kratek pregled svojega resora. Sledil je referat tovariša Murmayerja, nakar se je razvila debata. Podan je bil nato absolutorij prejšnjemu odboru ter se izvolil novi odbor, ki si je takoj razdelil funkcije in sicer: predsednik g. Murmayer, podpredsednik g. Liberšar Alojz, tajnik g. Doberšek Ivan, blagajnik g. Liberšar Žane, odborniki g.g. Pokovec Anton, Okretič Vladimir in Kos Bojan. Osnoval se je tudi poseben dramatski odsek ter se poverilo z vodstvom istega g. Pokovcu Antonu. Določilo se je naj bo enkrat na teden šahovski večer. Sledilo je skupno slikanje in skupen obed. Sedaj se že skrbno pripravlja igra *Očetova kletev* pod agilnim vodstvom tovariša Pokovca. K zaključku želi ravnatelj in celokupni odbor vsem zvezarjem vesel božič in srečno Novo leto.

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja).

P. L. G. Kdaj naj moli kesanje, kdor hoče opraviti sv. spoved?

Na to vprašanje evo Vam nekoliko pojasnila. Kesanje je gotovo najvažnejši del sv. spovedi. Brez kesanja je vsaka sicer še tako natančna spoved neveljavna. Z druge strani pa je spoved tem popolnejša in rodi tem večje sadove duhovnega napredka, čim globokejše in resnejše je kesanje. Zato se nikdar zadosti ne poudarja, da je pri vsaki spovedi treba posvetiti posebno pažnjo kesanju, ki obsega seveda tudi trdni sklep. Priporočati je, da se spokornik, potem ko si je primerno izprašal vest, še pred spovedjo lepo z Bogom spravi s tem, da obudi kesanje in stori sklep, da se bo velikih grehov brezpogojno varoval, vsakdanjih napak pa kolikor mogoče zmanjšal število. To kesanje, ki ga je obudil spokornik pred spovedjo, velja tudi že za sv. spoved. Tako ravnanje je najboljpriporočljivo za vse, zlasti pa za tiste, ki jih rad preganja dvom, so li pri spovedi zmolili dobro kesanje ali ne.

Samoposebi je umevno, da skrb za resnično kesanje ne sme roditi notranjega nemira pri osebah, ki so v duhovnih zadevah boječe. Take osebe naj bodo glede kesanja popolnoma mirne, kadar so šle k spovedi z resnim namenom, zlasti pa, ako jim je spovednik tako naročil.

J. Z. v. B. Kje mora vernik prejeti velikonočno sv. obhajilo?

Nekdaj je bilo pač zapovedano, da naj vsak vernik prejme sv. obhajilo v lastni župniji, danes se pa cerkveno določilo glede tega glasi takole: Vernikom se svetuje, da prejmejo velikonočno sv. obhajilo v lastni župniji, kdor pa je prejel v tuji, naj skrbi, da bo svojega dušnega pastirja (župnika) obvestil o izpolnjeni velikonočni dolžnosti. Iz tega sledi, da sv. cerkev ne ukazuje več, ampak le želi, da vsakdo prejme velikonočno obhajilo v lastni župniji. Tej želji sv. cerkve ugodi vsak, kdor prejme velikonočno obhajilo v katerikoli cerkvi ali kapeli v mejah svoje župnije.

Dve novi knjigi.

V salezijanski založbi sta izšli dve novi knjigi, ki ju bodo veseli naši sotrudniki in sotrudnice. Obe sta po vsebini silno zanimivi, ker vsaka na svoj način govori o blaž. Janezu Boscu.

Prva ima naslov *„Vzgojna metoda bl. Janeza Bosca.* Priredil jo je salezijanec Prof. Ant. Logar. V lepi, poljudni obliki opisuje, kako je don Bosco vzgajal mladino, kako jo je ljubil, kako si je znal pridobiti njeno zaupanje, pokorščino in ljubezen. Brez dvoma je don Bosco največji vzgojitelj mladine preteklega stoletja, najbistrovidnejši poznavalec otrokove oziroma mladeniške duše. Zato se lahko pri njem uči vsakdo, ki ima opraviti z vzgojo sploh, zlasti še mladine, in hoče doseči kolikor je mogoče bogate in trajne uspehe.Omenjena knjiga je zlasti še zato pomembna, ker hočejo mnogi v naših časih mladino odtegniti vsakemu vplivu vere in jo vzgajati v popolnoma lajiškem, to je brezverskem duhu. Ta knjiga kaže, da je prava vzgoja mogoča le na podlagi tiste vere, ki je začetek in konec naše večne sreče.

Druga knjiga ima značilen naslov *„Junak s pristave“*. Priredil jo je sal. dr. Fr. Knific. Knjiga je v prvi vrsti pisana za mladino. Odlikuje jo tolika živahnost sloga, da jo bodo naši fantje brali s takim zanimanjem kakor že dolgo ne kako knjigo. Opisuje v pestrih silno zanimivih slikah življenje tistega Janezka, ki bo postal pozneje tako slavni in čislani don Bosco. Iz nje se razvidi, v kako skromnih razmerah je živel don Bosco v mladih letih in kako se je moral boriti s težavami, preden je mogel doseči cilj, za katerega mu je gorelo srce prav iz prvih let mladostne dobe. Iz nje se zrcali njegov prikupljiv značaj, ki ga je blaženi Bosco polagoma opilil in obdelal, kakor to vidimo v zgodovini skoraj vseh resnično svetniških duš.

O tej knjigi lahko rečemo vsem, odraslim in mladim: „Vzemi jo in beri!“

Misijonski koledar za leto 1930.

Brez dvoma je to eden izmed najbolj priljubljenih koledarjev, kar jih izhaja v slovenskem jeziku. Ker je danes zanimanje za misijone silno živahno, bo ta koledar, tako lep po vsebini in opremi, našel splošno priznanje in zanimanje. Naroča se v Misijonišču v Grobljah, pošta Domžale. Stane 10 Din.